

BOŻENNA STANKIEWICZ-CHOROSZUCHA, BOLESŁAW SAMOLIŃSKI

Kształcenie akademickie w zakresie nauk o zdrowiu

Academic education in Public Health

Streszczenie

Zdrowie publiczne jest nowym doświadczeniem akademickim w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym (WUM). Historia tego kierunku zaczyna się w 2000 roku, a więc z chwilą powstania Wydziału Nauki o Zdrowiu. Podano standardy kształcenia dla kierunku studiów Zdrowie Publiczne: studia pierwszego stopnia – licencjat i studia drugiego stopnia – magisterskie.

Opisano kwalifikacje absolwentów, zdobyte kompetencje oraz szczegółowe umiejętności. Porównano wymagania programowe w ramach stażu specjalizacyjnego w celu uzyskania tytułu specjalisty zdrowia publicznego w zależności od posiadanego tytułu zawodowego z wymogami kształcenia magistra zdrowia publicznego. Nakreślono perspektywy zawodowe absolwentów studiów w dziedzinie zdrowia publicznego ze wskazaniem stanowisk, na których mogą pracować absolwenci zdrowia publicznego.

Abstract

The specialisation in Public Health is a new academic experience for the Medical University of Warsaw (MUW). The history of the specialisation began in 2000 upon the establishment of the Faculty for Health Sciences. Education standards for Public Health studies for both the first cycle academic degree – a bachelor degree and the second cycle academic degree – masters, have been specified.

The graduates' qualifications, the acquired competencies and specific skills have been described. The curricular requirements for a specialisation internship in order to receive a diploma of Public Health specialist have been compared with those concerning the education of a master in Public Health. Professional perspectives for graduates of studies in Public Health have been outlined including the positions they can hold.

Słowa kluczowe: zdrowie publiczne, standardy kształcenia, wymagania programowe, kwalifikacje absolwentów, perspektywy zawodowe.

Key words: public health, education standards, curricular requirements, graduates' qualifications, professional perspectives.

WSTĘP

Zdrowie publiczne jest nowym doświadczeniem akademickim w Warszawskim Uniwersytecie Medycznym (WUM). Historia tego kierunku zaczyna się z chwilą powstania Wydziału Nauki o Zdrowiu, a więc sięga 2000 roku. Początkowo utworzono jedynie studia magisterskie w celu zapewnienia ciągłości kształcenia dla kierunków takich jak dietetyka, ratownictwo medyczne, techniki dentystyczne itp. Uzasadnieniem był brak standardów nauczania dla kierunku zdrowie publiczne. Podobnie więc, jak w pozostałych uczelniach w Polsce, kierunek ten stanowił formalną podstawę dla nauczania zawodów medycznych niesklasyfikowanych aktach prawnych Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego (MNiSzW). Jednak od początku istnienia zdrowia publicznego w Polsce promotorzy rozwoju tego fakultetu, profesorowie Jerzy Leowski i Jerzy Szczerbań, czynili starania o ukształtowanie go według norm przyjętych w krajach wysoko rozwiniętych. Podwaliny pod programowe, poprawnie przeprowadzone studia uzyskano ustanawiając studia podyplomowe zdrowia publicznego w latach 2001-2003.

Zgodnie z istniejącą w Polsce tendencją, a również i intencją komisji akredytacyjnej, zwiększano rygor wprowadzania prawidłowych treści do nauczania tego kierunku. Opierano się na wynikach pracy Zespołu przy Ministrze Zdrowia ds. opracowania standardów nauczania dla studiów licencjackich i magisterskich minimalnych wymogów dla kształcenia na kierunku zdrowie publiczne (ZP), w skład którego wchodził: przewodniczący prof. dr hab. med. Leszek Wdowiak, eksperci zewnętrzni: prof. dr hab. med. Jerzy Szczerbań, prof. dr hab. med. Jerzy Leowski, prof. dr hab. med. Maciej Latański, prof. dr hab. Cezary Włodarczyk, prof. dr hab. med. Bolesław Samoliński, prof. dr hab. med. Alfred Owoc, przedstawiciele Ministra Zdrowia: doc. dr hab. med. Roman Danielewicz, Dyrektor Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wyższego (DNiSzW), mgr Katarzyna Chmielewska, wicedyrektor DNiSzW, dr n. med. Bożenna Stankiewicz-Choroszucha, Radca Ministra w Departamencie Zdrowia Publicznego. W pracach uczestniczyli także zaproszeni przez przewodniczącego Zespołu przedstawiciele innych ośrodków realizujących kształcenie w obszarze zdrowia publicznego: prof. dr hab. med. Zygmunt Stęplewski, prof. dr hab. med. Jan Zejda, prof. dr hab. med. Jadwiga Słowińska-Szrednicka, prof. dr hab. med. Andrzej Szpak, prof. dr hab. med. Jacek Jastrzębski, doc. dr hab. n. hum. Jan Nosko [1]. Dzięki działalności tego Zespołu powstał program studiów, który dopiero po 5 latach, w roku 2008, został oficjalnie, z licznymi zmianami zaakceptowany przez MNiSzW i opublikowany jako załącznik 117 rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz.U.07.164.1166) [2], zawierający opis kierunku, wymagania stawiane przed absolwentami, określający ich perspektywy zawodowe, a przede wszystkim wskazujący na przedmioty obowiązkowego nauczania oraz zawarte w nich treści.

W WUM od początku lat 2000 kształtowano charakter tego kierunku jako fakultetu menedżerskiego i politologicz-

nego w zakresie ochrony zdrowia. Promocja zdrowia, polityka zdrowotna, ekonomia, organizacja i zarządzanie oraz wiele innych przedmiotów o charakterze nauk społecznych w ostateczny sposób ukształtowało wizję, kim mają być uczniowie warszawskiej szkoły zdrowia publicznego. Miało, i nadal ma to o tyle istotne znaczenie, iż geopolityczne położenie tej uczelni wymagało kształcenia kadr na potrzeby administracji centralnej i terenowej oraz organizacji i urzędów zajmujących się polityką zdrowotną: MZ, Narodowego Funduszu Zdrowia (NFZ), Głównego Inspektoratu Sanitarnego (GIS), Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) i in. Stąd poniżej pozwalamy sobie przedstawić ostatecznie ukształtowany kierunek Zdrowia Publicznego Wydziału Nauki o Zdrowiu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego [3].

Warszawski Uniwersytet Medyczny to uczelnia z 200-letnią tradycją, w której studiuje ponad 10 tys. osób, w tym wielu obcokrajowców. Oferta edukacyjna obejmuje 11 kierunków oraz 3 specjalności.

Uchwałą nr 33/2000 senatu Akademii Medycznej w Warszawie (AMW) [4] utworzono w 2000 roku Wydział Nauki o Zdrowiu (WNoZ) z Oddziałami:

- Pielęgniarskim,
- Położnych,
- Dietetyki.

Zgodnie z uchwałą nr 24/2001 Senatu AMW [5] w 2001 roku w skład WNoZ weszły Oddziały:

- Pielęgniarstwa ze specjalnością kształcenia pielęgniarstwo ogólne i położnictwo,
- Zdrowia Publicznego ze specjalnościami dietetyka i żywienie człowieka oraz ratownik medyczny.

Od 2009 r., zgodnie z uchwałą NR 40/2009 Senatu WUM [6], Wydział Nauki o Zdrowiu posiada Oddziały:

- Pielęgniarstwa,
- Zdrowia Publicznego (ZP),
- Dietetyki.

Wydział Nauki o Zdrowiu buduje nowe kadry nadając im inny charakter, który pozwala istotnym w służbie zdrowia zawodom przejść z poziomu kształcenia licealnego do rangi kształcenia akademickiego. W 2010 roku Wydział obchodził uroczystość 10-lecia istnienia.

Uniwersytet Medyczny w Warszawie, dzięki centralnemu usytuowaniu i możliwości bliskiej współpracy z ministerstwami, inspekcjami i NFZ, w ramach standardów nauczania zbudował taką konstrukcję, by absolwent Wydziału Nauk o Zdrowiu posiadał wiedzę w zakresie:

- polityki,
 - prawa,
 - ekonomii,
 - ubezpieczeń,
 - socjologii medycyny,
 - psychologii społecznej,
 - organizacji zarządzania,
- ale też by poznał zagadnienia dotyczące rynku kapitałowego oraz zaawansowanych metod analiz.

Wydział Nauk o Zdrowiu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego przyjął więc, że powinien kształcić studentów w zakresie polityki zdrowotnej i menedżmentu.

Zagadnienie ZP jako dziedziny wśród nauk medycznych w Polsce zaczęło uzyskiwać status prawny dopiero w latach 2000-2005.

Pierwszym wyraźnym przejawem wdrożenia tej dyscypliny do praktyki zarządzania, organizacji i polityki zdrowotnej było stworzenie Zespołu przy Ministrze Zdrowia mającego na celu opracowanie programu dla specjalizacji ZP.

Zostały stworzone ramy programów specjalizacyjnych w trzech różnych wersjach: dla lekarzy, farmaceutów i przedstawicieli dyscyplin pozamedycznych.

Już fakt, iż na potrzeby medycyny jako dziedziny działań praktycznych dopuszczono formalny udział przedstawicieli pozamedycznych nauk, umożliwiając im pracę w systemie opieki zdrowotnej, w placówkach na różnym poziomie kontaktu z problematyką zdrowia i choroby było ważnym świadectwem coraz lepszego rozumienia, iż współczesna medycyna opiera się nie tylko na naukach klinicznych, lecz także na problemach organizacji, zarządzania, umiejętności budowania reguł prawnych uwzględniających specyfikę medycyny, odmiennych zasad prowadzenia polityki, specyfice badań epidemiologicznych i demograficznych, odmiennych technologiach.

Następnym niezwykle doniosłym dla ZP wdrożeniem prawnym było stworzenie kierunku studiów licencjackich i magisterskich ZDROWIE PUBLICZNE.

Uczelnie medyczne podjęły nowe, niestandardowe wyzwanie, jakim było nauczanie o zupełnie innym charakterze, treściach programowych i odmiennej organizacji.

Zdrowie Publiczne nauczane jest również na uczelniach niemedycznych.

Zakończona wiosną 2004 roku praca Zespołu przy Ministrze Zdrowia do opracowania minimalnych wymogów dla kształcenia na kierunku Zdrowie Publiczne stworzyła podwaliny dla uregulowania tej kwestii zgodnie z wymogami i wytycznymi płynącymi z międzynarodowych organizacji i politycznych uwarunkowań, m.in. Światowej Organizacji Zdrowia.

Przyjęto, zgodnie z deklaracją bolońską, dwustopniowy system kształcenia:

- trzyletnie studia licencjackie
- dwuletnie studia magisterskie.

STANDARDY KSZTAŁCENIA DLA KIERUNKU STUDIÓW ZDROWIE PUBLICZNE

Studia pierwszego stopnia – licencjat

Ramowe treści kształcenia

TABELA 1. Składniki: treści kształcenia w grupach, minimalna liczba godzin zajęć zorganizowanych, minimalna liczba punktów ECTS.

A. Grupa treści podstawowych	Godziny 360	ECTS 25
1. Podstaw prawa	15	
2. Podstaw ekonomii	15	
3. Podstaw socjologii	15	
4. Podstaw psychologii	45	
5. Podstaw ochrony środowiska	15	
6. Podstaw biostatystyki	15	
7. Podstaw demografii	30	
8. Nauki o człowieku	60	
9. Propedeutyki medycyny	150	

B. Grupa treści kierunkowych

1. Propedeutyki zdrowia publicznego
2. Podstaw promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej
3. Podstaw epidemiologii
4. Ekonomii i finansów
5. Organizacji i zarządzania
6. Podstaw nadzoru sanitarno-epidemiologicznego
7. Podstaw ubezpieczeń społecznych i zdrowotnych
8. Podstaw polityki społecznej i zdrowotnej
9. Problemów zdrowia w skali międzynarodowej
10. Ratownictwa Medycznego
11. Podstaw żywienia człowieka
12. Podstaw zdrowia środowiskowego
13. Kwalifikowanej pierwszej pomocy

KWALIFIKACJE ABSOLWENTA

Wymagania ogólne:

- Absolwent posiada wiedzę interdyscyplinarną z zakresu nauk społecznych oraz nauk medycznych.
- Rozumie podstawowe problemy zdrowia publicznego, systemy opieki zdrowotnej oraz polityki zdrowotnej Polski i krajów Unii Europejskiej.
- Absolwent powinien znać język obcy na poziomie biegłości B2 Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego Rady Europy oraz umieć posługiwać się językiem specjalistycznym z zakresu nauk społecznych i medycznych.
- Absolwent posiada umiejętności w zakresie: rozpoznawania biologicznych i środowiskowych uwarunkowań zdrowia człowieka, zbiorowości ludzi oraz wzajemnych między nimi relacji;
- rozpoznawania biologicznych, środowiskowych, demograficznych, społecznych i psychologicznych zagrożeń zdrowia zbiorowości ludzi;
- realizowania ustawowych kontroli i ocen stanu sanitarno-epidemiologicznego społeczeństwa i środowiska na szczeblu regionalnym;
- komunikowania wyników ocen stanu sanitarno-epidemiologicznego jednostkom nadrzędnym;
- gromadzenia danych o sytuacji zdrowotnej zbiorowości;
- realizowania programów dotyczących profilaktyki oraz opieki i rehabilitacji psychospołecznej;
- wdrażania i koordynowania programów oświaty zdrowotnej i promocji zdrowia;
- gromadzenia danych dotyczących ekonomiki i zarządzania ochroną zdrowia w środowisku lokalnym oraz korzystania z fachowego piśmiennictwa obcojęzycznego.

ABSOLWENT POSIADA KOMPETENCJE:

- do zajmowania wykonawczych stanowisk w zakładach opieki zdrowotnej
- do realizowania świadczeń zdrowotnych i pełnienia różnorodnych funkcji związanych z promocją i ochroną zdrowia w instytucjach państwowych, samorządowych, społecznych i prywatnych.

Zdobyte kwalifikacje umożliwiają zatrudnienie absolwenta w zakładach opieki zdrowotnej oraz instytucjach zajmujących się szeroko rozumianą ochroną i promocją zdrowia Absolwent studiów licencjackich jest przygotowany do podjęcia studiów drugiego stopnia.

Studia drugiego stopnia – magisterskie

Ramowe treści kształcenia

TABELA 2. Składniki: treści kształcenia w grupach, minimalna liczba godzin zajęć zorganizowanych, minimalna liczba punktów ECTS.

A. Grupa treści podstawowych	Godziny 360	ECTS 25
1. Prawa	60	
2. Ekonomii	45	
3. Socjologii	30	
4. Psychologii	45	
5. Metodologii badań	30	
6. Ochrony środowiska	45	
7. Biostatystyki	30	
8. Pedagogiki	15	
B. Grupa treści kierunkowych		
1. Elementów zdrowia publicznego		
2. Promocji zdrowia i edukacji zdrowotnej		
3. Epidemiologii		
4. Ekonomiki i finansowania w ochronie zdrowia		
5. Organizacji i zarządzania w ochronie zdrowia		
6. Nadzoru sanitarno-epidemiologicznego		
7. Ubezpieczenie społecznych i zdrowotnych		
8. Polityki społecznej i zdrowotnej		
9. Międzynarodowej problematyki zdrowotnej		
10. Żywienia człowieka		
11. Zdrowia środowiskowego		
12. Form opieki zdrowotnej		
13. Zasobów i systemów informacyjnych w ochronie zdrowia		
14. Marketingu usług zdrowotnych		

KWALIFIKACJE ABSOLWENTA

Studiów drugiego stopnia – magisterskich

Absolwent posiada:

- Wiedzę z zakresu nauk społecznych i nauk medycznych, zaawansowaną w stosunku do studiów pierwszego stopnia.
- Umiejętności umożliwiające włączanie się w realizację zadań profilaktyki i ochrony zdrowia instytucji: państwowych, samorządowych, społecznych i prywatnych – funkcjonujących w systemie ochrony zdrowia – w zakresie opieki społeczno-medycznej; promocji zdrowia; edukacji prozdrowotnej; nadzoru sanitarno-epidemiologicznego; organizowania i administrowania opieki zdrowotnej i pomocy społecznej oraz podnoszenia stanu zdrowia społeczeństwa.
- Kompetencje do pełnienia funkcji kierowniczych w: instytucjach realizujących zadania z zakresu zdrowia pu-

blicznego; publicznych i niepublicznych zakładach opieki zdrowotnej; instytucjach ubezpieczeń zdrowotnych; instytucjach rządowych i samorządu terytorialnego; organizacjach pozarządowych; nadzorze sanitarnym – Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz instytucjach działających na rzecz ochrony środowiska przyrodniczego.

Umiejętności szczegółowe:

- identyfikowania i prognozowania zagrożeń i problemów zdrowotnych określonej zbiorowości;
- rozpoznawania wpływu procesów społecznych oraz struktur demograficznych na zdrowie zbiorowości ludzkich;
- planowania, opracowywania, organizowania oraz oceny skuteczności i ewaluacji programów profilaktycznych i promocji zdrowia dla różnych środowisk społecznych;
- prognozowania i kształtowania struktury i wielkości potrzeb zdrowotnych i usług medycznych ludności;
- merytorycznego i organizacyjnego kierowania zespołami ludzkimi;
- koordynowania działań instytucji;
- mobilizowania społeczeństwa do realizowania polityki zdrowotnej państwa na szczeblu lokalnym i krajowym;
- zarządzania – w oparciu o normy prawa i nowoczesne techniki zarządzania – zakładami ochrony zdrowia i instytucjami zajmującymi się szeroko rozumianym zdrowiem publicznym;
- organizowania i zabezpieczania funkcjonowania struktur usług medycznych w zakresie powszechnego i prywatnego ubezpieczenia zdrowotnego i społecznego w obszarze lecznictwa, rehabilitacji, opieki długoterminowej i opieki społecznej;
- zarządzania jednostkami Zintegrowanego Systemu Ratownictwa Medycznego i systemu informacji kryzysowej;
- kontrolowania i oceny stanu sanitarno-epidemiologicznego na szczeblu krajowym i regionalnym oraz organizowania działań zaradczych i naprawczych;
- gromadzenia danych i analizy kosztów ekonomicznych usług medycznych, rehabilitacji, profilaktyki i promocji zdrowia;
- wykorzystywania wiedzy o celach i zadaniach zdrowia publicznego w Unii Europejskiej do wzbogacania programów ochrony i promocji zdrowia w środowisku lokalnym;
- opracowywania ekspertyz, raportów, referatów i publikacji z zakresu zdrowia publicznego oraz korzystania z fachowego piśmiennictwa obcojęzycznego.

TABELA 3. Zestawienie wymagań programowych w ramach stażu specjalizacyjnego w celu uzyskania tytułu specjalisty zdrowia publicznego w zależności od posiadanego tytułu zawodowego oraz porównanie do wymogów kształcenia mgr ZP.

Tytuł zawodowy	Czas trwania	Kursy	staże
Lekarz	5 lat	400 godz.	16 tyg.
farmaceuta	3 lata	280 godz.	12 tyg.
nie lekarz (np. mgr chemii)	3 lata	280 godz.	12 tyg.
Diagnosta laboratoryjny	4 lata	280 godz.	12 tyg.
Magister zdrowia publicznego	4 lata	4000 godz.	12 tyg.

Dla mgr ZP obowiązkowa teoria w wymiarze godzinowym wynosi minimum 4000 godzin.

Perspektywy zawodowe absolwentów studiów w dziedzinie zdrowia publicznego

Absolwent jest przygotowany do pracy w:

- instytucjach i jednostkach administracji rządowej wszystkich szczebli zajmujących się problematyką zdrowia i szeroko rozumianym zdrowiem publicznym;
- jednostkach: nadzoru sanitarnego, Państwowej Inspekcji Sanitarnej, ochrony i kontroli środowiska oraz działających w Zintegrowanym Systemie Ratownictwa Medycznego;
- instytucjach ubezpieczeń zdrowotnych i społecznych;
- podmiotach zajmujących się ochroną i promocją zdrowia oraz instytucjach badawczych zajmujących się problematyką zdrowia publicznego.

Absolwent jest przygotowany do pełnienia roli eksperta, doradcy lub konsultanta w jednostkach rządowych i samorządowych wszystkich szczebli, instytucjach pozarządowych oraz stowarzyszeniach i fundacjach.

Absolwent jest przygotowany do podejmowania wyzwań badawczych i podjęcia studiów trzeciego stopnia (doktoranckich).

Absolwent ma wpojone nawyki ustawicznego kształcenia i rozwoju zawodowego.

ABSOLWENT ZDROWIA PUBLICZNEGO

NA RYNKU PRACY, WYKAZ AKTÓW PRAWNYCH

- Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 30 września 2002 r. w sprawie uzyskiwania tytułu specjalisty w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia (Dz.U. Nr 173, poz. 1419, z późn. zm.) zawiera wykaz podstawowych dziedzin mających zastosowanie w ochronie zdrowia. Wśród dziedzin tych wymieniona jest dziedzina zdrowia publicznego (§ 3 ust. 1 pkt 8 rozp.) [7]. Rozporządzenie to nie jest sprzeczne z:
- rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz.U. Nr 164, poz. 1166) [8].
- rozporządzeniem Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz.U. Nr 265, poz. 2644, z późn. zm.) [9].

Absolwenci zdrowia publicznego mogą więc pracować m.in. na stanowisku:

- konsultanta krajowego i wojewódzkiego – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 25 października 2002 r. w sprawie konsultantów krajowych i wojewódzkich (Dz.U. Nr 188, poz. 1582, z późn. zm.);
- kierownika zakładu opieki zdrowotnej, zastępcy kierownika zakładu – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od pracowników na poszczególnych rodzajach stanowisk pracy w publicznych zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 30, poz. 300, z późn. zm.);

- zastępców Głównego Inspektora Sanitarnego – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w ustawie z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz.U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.);
- dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w ustawie z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych (Dz.U. z 2008 r. Nr 159, poz. 993) oraz w rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 21 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania konkursu na dyrektora jednostki badawczo-rozwojowej (Dz.U. z 2007 r. Nr 182, poz. 1303);
- kierowników wydziałów zdrowia publicznego w urzędach administracji rządowej i samorządowej – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505) oraz na innych stanowiskach w administracji publicznej i instytucjach ochrony zdrowia;
- wojewódzkiego i powiatowego inspektora sanitarnego – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 5 lipca 2002 r. w sprawie warunków i sposobu prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko państwowego wojewódzkiego, państwowego i powiatowego granicznego inspektora sanitarnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1012);
- kierownika działu, oddziału (w nadzorze), kierownika sekcji, pracowni (w nadzorze) – jeżeli spełniają wymagania kwalifikacyjne określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 9 września 2002 r. w sprawie organizacji i sposobu działania stacji sanitarno-epidemiologicznych (Dz.U. Nr 162, poz. 1342, z późn. zm.).

WNIOSKI

- Przygotowanie absolwenta studiów magisterskich kierunku zdrowie publiczne jest przynajmniej takie samo jak specjalisty zdrowia publicznego w zakresie wymogów:
 - pełnienia kierowniczych funkcji w ochronie zdrowia,
 - promowania zdrowia,
 - zajmowania się polityką zdrowotną.
- Do aktów prawnych należy wpisać mgr zdrowia publicznego, jako osobę posiadającą uprawnienia specjalisty zdrowia publicznego.
- We wszystkich obszarach medycyny funkcje kierownicze mogą być pełnione zarówno przez specjalistów zdrowia publicznego jak i przez absolwenta studiów magisterskich kierunku zdrowie publiczne.
- Absolwenci zdrowia publicznego mogą wykonywać prace na stanowiskach kierowniczych w licznych jednostkach podległych i nadzorowanych przez Ministra Zdrowia.
- Zdrowie Publiczne jako dyscyplina rozwijająca się na świecie wymaga odmiennego podejścia w systemie promocji naukowej w Polsce.
- Zdrowie Publiczne istnieje jako odrębna dziedzina i posiada system działań ukierunkowany na analizy i wdrożenia, co wiąże się z typową pracą naukowo-badawczą.

- Zdrowie Publiczne jest to kierunek naukowy i to nie tylko w międzynarodowej problematyce ochrony zdrowia, lecz również krajowej, dotyczącej jej:
 - organizacji,
 - promocji zdrowia,
 - rozpoznawania zagrożeń zdrowotnych i zapobiegania im.

Praca wygłoszona w sesji na Międzynarodowej Konferencji Naukowej pt. Europejski wymiar kształcenia i praktyki zawodowej pielęgniarek i położnych „JUBILEUSZ 40-LECIA WYDZIAŁU PIELĘGNIARSTWA I NAUK O ZDROWIU UNIwersytetu Medycznego w Lublinie” 15-17 października 2009 r.

PIŚMIENNICTWO

1. Protokoły z posiedzeń Zespołu do spraw opracowania standardów nauczania dla studiów licencjackich i magisterskich na kierunku zdrowie publiczne (2003- 2004 r.) powołanego Zarządzeniem MZ z dnia 5 listopada 2003 r.
2. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz.U.07.164.1166).
3. Standardy kształcenia dla kierunku studiów Zdrowie Publiczne.
4. Uchwała nr 33/2000 Senatu Akademii Medycznej w Warszawie z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie utworzenia w Akademii Medycznej w Warszawie Wydziału Nauk o Zdrowiu.
5. Uchwała nr 24/2001 Senatu Akademii Medycznej w Warszawie z dnia 25 czerwca 2001 r. zmieniająca uchwałę w sprawie utworzenia w Akademii Medycznej w Warszawie Wydziału Nauk o Zdrowiu.
6. Uchwała nr 40/2009 Senatu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego z dnia 22 czerwca 2009 r. zmieniająca uchwałę Senatu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w sprawie nadania statutu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego.
7. Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 30 września 2002 r. w sprawie uzyskiwania tytułu specjalisty w dziedzinach mających zastosowanie w ochronie zdrowia (Dz.U. Nr 173, poz. 1419, z późn. zm.).
8. Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie standardów kształcenia dla poszczególnych kierunków oraz poziomów kształcenia, a także trybu tworzenia i warunków, jakie musi spełniać uczelnia, by prowadzić studia międzykierunkowe oraz makrokierunki (Dz.U. Nr 164, poz. 1166).
9. Rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 8 grudnia 2004 r. w sprawie klasyfikacji zawodów i specjalności dla potrzeb rynku pracy oraz zakresu jej stosowania (Dz.U. Nr 265, poz. 2644, z późn. zm.).

Informacje o Autorach

prof. dr hab. BOLESŁAW K. SAMOLIŃSKI – kierownik, Zakład Profilaktyki Zagrożeń Środowiskowych i Alergologii Oddziału Zdrowia Publicznego, Wydział Nauki o Zdrowiu, Warszawski Uniwersytet Medyczny; Drn.med. BOŻENNA STANKIEWICZ-CHOROSZUCHA – adiunkt, Zakład Profilaktyki Zagrożeń Środowiskowych i Alergologii Oddziału Zdrowia Publicznego, Wydział Nauki o Zdrowiu, Warszawski Uniwersytet Medyczny, radca Ministra w Departamencie Zdrowia Publicznego w Ministerstwie Zdrowia.

Adres do korespondencji

Zakład Profilaktyki Zagrożeń Środowiskowych i Alergologii Oddziału Zdrowia Publicznego, Wydział Nauki o Zdrowiu Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego
ul. Banacha 1 A, 02-097 Warszawa
tel. +48 22 599-20-391
+48 502-299-342
e-mail: blstan@o2.pl